

ΕΡΩΤΗΣΗ

Προς τον κ. Υπουργό Οικονομικών

Θέμα: Μνημόνιο και επενδύσεις

ΔΝΤ και Κομισιόν συγκλίνουν στις προβλέψεις τους για την ελληνική οικονομία, κάνοντας λόγο για ήπια ανάκαμψη το 2014, που θα κλιμακωθεί σταδιακά τα επόμενα χρόνια, παράγοντας πρωτογενή πλεονάσματα και μειώνοντας έτσι το υπέρογκο χρέος.

Η έκθεση του ΔΝΤ για την πορεία του ελληνικού προγράμματος είναι πιο προβληματισμένη και επιφυλακτική τόσο για επιμέρους θέματα όσο και για τους ευρύτερους κινδύνους εκτροχιασμού του προγράμματος. Το ΔΝΤ διατηρεί επιφυλάξεις, μιλώντας για κινδύνους απόκλισης και νέων καθυστερήσεων, που πιθανόν να μην επιτρέψουν τους προβλεπόμενους ρυθμούς ανάπτυξης, οπότε θα χρειαστούν και νέα μέτρα χρηματοδότησης της χώρας με νέο κούρεμα του χρέους.

Όντας περισσότερο έμπειρο τεχνοκρατικά, το ΔΝΤ πλησιάζει περισσότερο στην αλήθεια: το πρόγραμμα που έχει επιβάλλει η τρόικα στην Ελλάδα είναι γεμάτο δυσκολίες και αντιφάσεις που απομακρύνουν την προοπτική εξόδου από την κρίση.

Στο πλαίσιο της πολιτικής και οικονομικής αβεβαιότητας που επικρατεί στην Ευρώπη, η ελληνική πραγματικότητα ξεχωρίζει. Τίποτα από όσα έχουν γίνει ή επιχειρείται να πραγματοποιηθούν, δεν φαίνεται ικανό να λύσει το πρόβλημα της χώρας. Τέσσερα χρόνια ανελέητης λιτότητας και βαθύτατης ύφεσης ενδεχομένως θα οδηγήσουν τελικά σε πρωτογενές πλεόνασμα, αλλά και αυτό θα είναι μικρό και πιθανώς μη διατηρήσιμο.

Το πρόβλημα της χώρας θα πρέπει να λυθεί στο πλαίσιο ενός νέου ευρωπαϊκού σχεδιασμού. Η λύση θα επέλθει όταν οι αγορές θα αρχίσουν να εμπιστεύονται την ελληνική οικονομία, όταν θα χρηματοδοτούν επενδύσεις, πιστωτικούς οργανισμούς, ομόλογα.

Η προσέλκυση διεθνών κεφαλαίων είναι αυτό που θα κρίνει το μέλλον της οικονομίας, την ανάπτυξη, τις θέσεις εργασίας. Κεφάλαια έρχονται όταν υπάρχει σιγουριά και ασφάλεια. Η κρίση ωφέλησε υπέρμετρα τις χώρες του ευρωπαϊκού Βορά και κυρίως τη Γερμανία, που δάνειζαν εντόκως τις «προβληματικές» χώρες, ενώ λαμβάνουν δάνεια με μηδενικά επιτόκια από τη διεθνή αγορά. Το μεγάλο ερώτημα είναι αν θα δεχτούν να θυσιάσουν τα (εφήμερα) κέρδη τους από την κρίση έναντι του μακροχρόνιου οφέλους.

Ερωτάται ο κ. Υπουργός:

Συμβαίνει το εξής παράδοξο: το πρόγραμμα βασίζεται σε μία πολιτική που αντί ανάπτυξης έφερε βαθειά και παρατεταμένη ύφεση και που εξακολουθεί όμως να προσδοκά ανάκαμψη της οικονομίας με βάση την ίδια πολιτική. Επίσης, προσδοκά παραγωγική ανάκαμψη δίχως τραπεζικό δανεισμό. Το κρίσιμο ερώτημα είναι από πού θα προέλθει η χρηματοδότηση των επενδύσεων και της οικονομικής δραστηριότητας στη χώρα, όταν οι πιστώσεις προς τον ιδιωτικό τομέα θα συνεχίσουν να μειώνονται και τον επόμενο χρόνο (9 δις το 2014); Επίσης, γιατί διαπιστώνει πως η μείωση των επενδύσεων «έπιασε πάτο», όταν το σχετικό διάγραμμα του ΔΝΤ εμφανίζει σταθερά πτωτικό και όταν ήδη στο πρώτο τρίμηνο οι επενδύσεις μειώθηκαν κατά 11%; Από ποια στοιχεία προκύπτει μέση ετήσια μείωση των επενδύσεων κατά 4% το 2013 και εκτίναξή τους στο +8% το 2014; Που στηρίζεται η επενδυτική αισιοδοξία; Μήπως όταν οι ξένοι επενδυτές θα αρχίσουν να αγοράζουν στην Ελλάδα μανιωδώς; Τίποτα τέτοιο δεν φαίνεται στον ορίζοντα. Οι ξένοι επενδυτές σήμερα αποεπενδύουν διεθνώς από εμπράγματα αξίες. Επίσης, σε μια οικονομία υπό διαρκή εσωτερική υποτίμηση, όπως η ελληνική, για ποιο λόγο να βιαστούν να επενδύσουν, όταν οι τιμές αναπόφευκτα θα πέσουν κι άλλο, κι όταν το κοινωνικό και πολιτικό κλίμα που έχουν διαμορφώσει οι πολιτικές της σκληρής λιτότητας δεν είναι ικανό να εμπνεύσει εμπιστοσύνη και σταθερότητα;

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ
ΣΤ' Αντιπρόεδρος Βουλής των Ελλήνων

Δύο χρόνια ύφεση είχε υπολογίσει αρχικώς η τρόικα και βρισκόμαστε ήδη στον πέμπτο χρόνο της πιο άγριας λιτότητας που έχει επιβληθεί ποτέ σε ευρωπαϊκό κράτος και που έχει καταστρέψει την οικονομία. Το πρόγραμμα βρίθει λαθών στο σχεδιασμό όσο και στην γενικότερη αντίληψη περί αντιμετώπισης της κρίσης. Υποτιμώντας το δομικό χαρακτήρα του ελληνικού προβλήματος οδηγείται σε αδιέξοδο.

Όταν διεθνείς οργανισμοί όπως το ΔΝΤ και ο ΟΟΣΑ, κάνουν λόγο για την ανάγκη νέου κουρέματος του ελληνικού δημόσιου χρέους, γιατί αυτό διαφορετικά δεν θα είναι βιώσιμο, όμως η Ευρωζώνη αρνείται επιμόνως να το δεχθεί, πώς είναι δυνατόν οι ξένοι επενδυτές να εμπιστευθούν ένα πρόγραμμα «διάσωσης» που δεν μπορεί να διασώσει τον ίδιο του τον εαυτό;

Αθήνα, 20 Αυγούστου 2013

Η Ερωτώσα Βουλευτής

Μαρία Κόλλια Τσαρουχά
ΣΤ' Αντιπρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων
Βουλευτής Ν. Σερρών